

Годишњице масовних људских страдања, посебно оних која нису последице природних катаклизми, већ дешавања чији су актери људска бића у специфичној и крајње деструктивној – ратној форми међусобног одношења, у регуларним политичким и друштвеним околностима углавном су поводи за комеморирање и пијетет према жртвама, а саосећање и солидарност са њиховим живим потомцима.

У друштвено и политички нерегуларним околностима у каквима регион Западног Балкана обитава већ готово четврт столећа, а посебно уочи обележавања годишњице појединачно узев најмасовнијег злочина у ратовима за екс-југословенско територијално наслеђе, такви догађаји су, нажалост, понајпре поводи за поновну запитаност над, по много чему особеним, локалним смислом жртве, и злочина који ју је пре нешто више од две деценије жртвом учинио. А тај смисао у толикој мери особеним чине размере његове политизације и истрајност са којом се на тој политизацији инсистира.

Штавише, вести које су средином протекле седмице пристизале с друге стране Дрине говоре о својеврсном колективном делиријуму у који су речена настојања довела бошњачки политички естаблишмент, овога пута и снажније него иначе подржан од стране парapolитичког удружења "Мајке Сребренице". Бизарни ток овог отужног драмолета сведочи да је уверење да се оно са чиме се у рат није ушло (праведност, односно морална неупитност ратних циљева), нити из њега изнело (јасна, тј. недвосмислена ратна победа и на њој утемељено жељено уређење новонастале државе) може прибавити статусом народа жртве геноцида уколико га вештим постратним менаџментом својих страдања испослујете, цео један колективитет довело у стање озбиљне и опасне масовне неурозе.

Мит о геноциду - никад краја

Пише: Мирјана Радојичић
четвртак, 07 јул 2016 18:56

